

Lea Vanderstraeten

stelt ten toon in Galerij Aymon te Oostende

26 MEI — 14 JUNI 1972

De structuur van haar werken wijst op een kloek vakmanschap en niemand zou vermoeden dat ze geborsteld zijn door een jonge charmante vrouw. Lea Vanderstraeten blijft trouw aan het post-expressionisme. Zij heeft een eigen koloriet verworven, waarin vaak de donkere tonaliteiten overwegen, doch waarin met de jaren, de vaalblauwen, de groenen, de okers en de bordeauxroden het meest op de voorgrond treden...

Het Gentse is niet zo rijk aan vrouwelijke artiesten die evenwaardig zijn aan hun mannelijke kollega's, zodat wij de huidige expositie van Lea Vanderstraeten met onverholten genoegen en zelfs entoesiasme kunnen en durven aanprezen.

J. Murez

Zij streeft niet, zoals vele vrouwelijke artiesten, naar feminiteit, charme en gratie; integendeel, zij geeft de indruk te willen bewijzen dat zij even sterk, even machtig kan schilderen als haar mannelijke konfraters. Het motief is stevig omlijnd, zit fors in de kleur, liefst in nogal doffe tonaliteiten die echter sterk verhelderen wanneer Lea Vanderstraeten bloemen en ruikers schildert.

Haar composities zijn veel meer gebonden, homogeen dan zulks vroeger het geval was; zij vertonen eenheid van conceptie en van uitwerking die hen bezonkenheid en vastheid schenken...

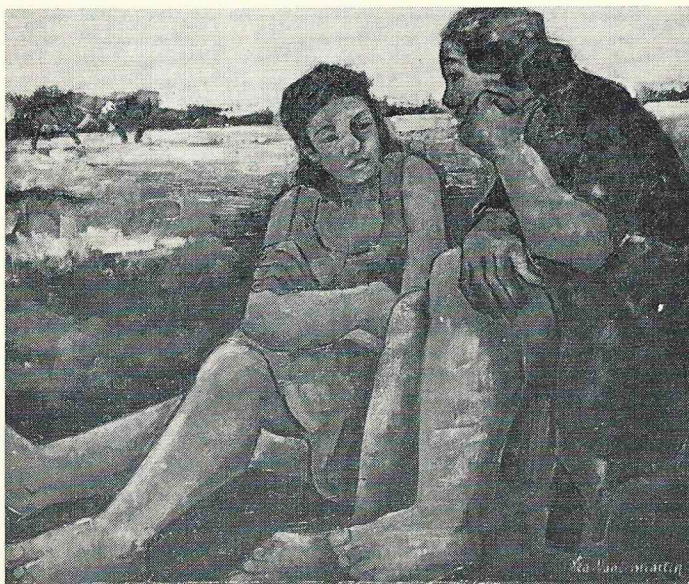
P. Kluyskens

Van haar grote veelzijdigheid als schilderes legt ze een bijzonder sterk getuigenis af in haar LANDSCHAPPEN waarin ze de schoonheid en de poëzie bezingt van de landouwen langs de boorden van de Schelde en de Leie en verder in een reeks stadsgezichten en marines, bloemstukken en stillevenen, portretten en figuren.

Naast haar schilderwerk schiep ze ook markant tekenwerk rondom de thema's: het naakt, het jonge meisje, de moeder, de boer en de boerin. Tenslotte bevatten een aantal ingekleurde tekeningen in Oostindische inkt, gevoelig van lijn en fris van voorstelling, blijde herinneringen aan de regelmatige contacten die zij ook nu nog onderhoudt met het Zuiden van Frankrijk.

Vaak doet Lea Vanderstraeten haar beschouwers terugdenken aan een Constant Permeke, aan een Gust De Smet, een Albert Servaes of een Hubert Malfait. Al willen we hier onmiddellijk aan toevoegen dat haar post-expressionisme een totaal eigen weg opgaat, en dat ze vooral in haar recente scheppingen blijk geeft van een steeds groeiende en steeds onafhankelijker wordende persoonlijkheid...

M. Van Lauwe

Lea Vanderstraeten kijkt in grote mate af van de getrouwe, fotografische weergave van de gekozen onderwerpen. Daar waar zij de natuurlijke context eerbiedigt, daar veroorlooft zij zich vrijheden in de uitbeelding. De verschillende voorwerpen spelen mee in een natuurlijk verband der dingen, zodat de evenwichtige opbouw der lijnen en vlakken als de meest natuurlijke zaak ter wereld kan aanvaard worden. Wat overblijft is de krachtige verftechniek van de kunstenaar. Haar schilderijen hebben het hoekig «vierkantje» van resoluut aangepakt schilderwerk. De onderwerpen zitten meer dan dik in de verf. De hoofdkleur is bruin en dit wijst op de verwantschap met het Vlaams expressionisme. Het is de kleur van de aarde. Ook in de tekeningen van gedrongen, vrouwelijke personages komt de kloeki aanpak tot uiting.

A. Merckx

De spontane of gewilde omvorming van de werkelijkheid, om er een geladenheid van geest en gemoed in mee te delen, is hoofdzakelijk de taak geweest van de expressionisten. De kunstenaars, die vandaag de natuurlijke geweld aandoen om beter hun innerlijke beleving uit te drukken, worden vaak beschouwd en voorgesteld als de post-expressionisten.

Sommige vergelijkingspunten gaan op, maar als omvorming van natuurvormen blijft het expressionisme een eeuwige kunstvorm, die van in de voorhistorische fresco's, de romaanse beeldhouwwerken en de kunst van vele volkeren buiten Europa tot heden vele kunstenaars blijft inspireren. Indien men weet dat Lea Vanderstraeten werkte onder leiding van Juul De Sutter en Achiel Lammens, dan is het niet zo verwonderlijk dat haar werk de stempel draagt van het stoere Vlaamse expressionisme. Zoals haar grote voorgangers van de Latemse school houdt ze van de Leie- en Scheldes, van het landleven met wroetende boeren en boerinnen.

Voor Lea Vanderstraeten kwam het er in de eerste plaats op aan een eigen persoonlijkheid te ontwikkelen, wars van het fraaie schilderstuk, wel vol liefde voor haar streek, de mensen en de nederige dingen van elke dag...

F. De Craen